

A PÁPA ÜZENETE A BETEGEK VILÁGNAPJÁRA

Részlet: **Jézus Egyházára hagyta gyógyító hatalmát:** „Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísélni: [...] ha betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak” (Mk 16,17-18). Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk a Péter (vö. *ApCsel* 3,4-8) és Pál (*ApCsel* 14,8-11) által végbevitt csodák leírását. Jézus adományának megfelel az Egyház feladata, amely tudja, hogy ugyanazzal a gyengéd és együttérző tekintettel kell a betegekre néznie, mint az Úrnak. Az egészségügyben végzett lelkipásztori munka szükséges és lényegi feladat marad és az is fog maradni mindig, amelyet megújult lendülettel kell végezni az egyházközségi szinttől a legkiválóbb egészségügyi központokig mindenütt. Nem feledkezhetünk itt el arról a gyengédségről és kitartásról, amellyel számos család gondoskodik tulajdon gyermekéről, szüleiről, rokonairól, akik krónikus betegségben vagy súlyos fogyatékoságban szenvednek. A családon belül végzett gondoskodás az emberi személy iránti szeretetről szóló rendkívüli tanúságtétel, megfelelő elismerés jár érte és megfelelő intézkedésekkel támogatni is szükséges azokat. Így ebben az egyházi küldetésben részt vesz minden orvos és ápoló, pap, szerzetes és önkéntes, a családtagok és mindazok, akik betegekről gondoskodnak. Olyan közös felelősség ez, amely gazdagítja hétköznapi szolgálatunk értékét.

A SZENTATYA FELHÍVÁSA

Mivel azt látjuk, hogy a világ sok részén a konfliktushelyzet tragikusan elhúzódik, arra hívom az összes hívőt, hogy **tartsunk külön egy ima- és böjti napot a békéért február 23-án, nagyböjti első hetének péntekjén.** Főleg a Kongói Demokratikus Köztársaság és Dél-Szudán népéért fogjuk ezt felajánlani. Mint más hasonló alkalmakkor, a nem katolikus és nem keresztény testvéreket is hívom, hogy csatlakozzanak ehhez a kezdeményezéshez úgy, ahogy legalkalmasabbnak tartják, a lényeg, hogy együtt cselekedjünk, mindnyájan!

LELKI BESZÉLGETÉS

Sacre Coeur nővér vagyok, lengyel származású, és már 20 éve itt élek Magyarországon. Nagy öröm van bennem, hogy itt szolgálhatok magyar rendtársaimmal. Szeretem az embereket, és szívesen meghallgatom őket. Ha valakinek szüksége van lelki beszélgetésre, meghallgatásra, akkor szeretettel várom, jöjjön bátran. *Pietrzak Mariola nővér* mail: mariolarscj@hotmail.com

„HÚSHAGYÓKEDD AFRIKÁÉRT”

13-án (k) 18.30-kor a Szent Egyed Közösség Mónika és Zita Malawi tapasztalatait hallgatja meg a plébániai szuterénben. Afrika a legszegényebb és legfiatalabb kontinens, ami a lakosság átlagéletkorát illeti. Afrikának segíteni annyi, mint azért tenni, hogy ez a világ jobb, igazságosabb hely legyen. Ez lehetséges! Dr. Körtvélyessy Mónika orvos és Merényi Zita fotós e napokban térnek vissza Malawiból, ahol a közösség DREAM programjában vettek részt. E program célja AIDS betegek - főként várandós anyák - kezelése. Erről tartanak fényképes beszámolót. Mivel azonban ez farsang utolsó napja (húshagyó kedd), lesz némi vidámság: beszélgetés, afrikai hangok, ízek. A belépés ingyenes, de adományt a DREAM program céljaira szívesen fogadunk. (Min.: 1000 Ft.) Mindenkit szeretettel várnak!

„NEVÜK FEL VAN ÍRVA AZ ÉLET KÖNYVÉBE”

– **Elhunyt hajléktalanokért mutattak be misét Budapesten**
A Szent Egyed közösség szervezésében, hajléktalan barátaik je-

lenlétében Michels Antal plébános mutatott be szentmisét február 4-én, vasárnap Budapesten, a Horváth Mihály téri Szent József-templomban azokért, akik az utcán éltek és haltak meg.

A közösség évről évre Európa-szerte mindenütt megemlékezik azokról a hajléktalanokról, akik az utcán, nagy szegénységben éltek és haltak meg. A lista egyre hosszabb, a közösség tagjai hosszú évek óta látogatják az utcán élőket, a barátaikká váltak, és amikor – a zord életkörülmények miatt sajnos sokszor fiatalon – valamelyikük meghal, elbúcsúznak tőle a temetésen, illetve segítenek megszervezni a végső búcsút, ha a hozzátartozók nem teszik meg. „Modesta miséjén” a Szent Egyed közösségen kívül jelen voltak a Szeretet Misszionáriusai rend nővérei, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat képviselője és a József Attila Gimnázium néhány diákja tanáruk, Juhász Dávid kíséretében. Szőke Péter, a Szent Egyed közösség vezetője felelevenítette Modesta Valenti 71 éves hajléktalan asszony történetét, aki 1983. január 31-én a római Termini pályaudvar mellett lett rosszszul. Kihívták hozzá a mentőket, akik azonban nem vitték el, mert piszkos volt. Pár óra múlva az utcán meghalt. Az Úr nem feledkezik meg róla és társairól, mindenkinek a nevét beírja az élet könyvébe – mi pedig könyörgünk ebben a szentmisében azokért, akiket ismertünk és szeretünk, és azokért, akik nagyvárosainkban ma is az utcán élnek.

Michels Antal megköszönte a Szent Egyed közösségnek, hogy évről évre megszervezik a szentmisét az elhunyt hajléktalanokért. Szentbeszédében a vasárnapi evangéliumhoz kapcsolódva arról beszélt, hogy Márk az elbeszélésében tömören írja le Jézus tevékenységét: gyógyította az embereket, és imádkozott, beszélgetett az Atyával. Elment Simon és András házába, és meggyógyította Péter anyósát – a gyógyításban felismerhető Isten ujjá. Kiemelte, hogy Pétert személyes barátság fűzte Jézushoz. Vajon mi engedjük-e, hogy a házukba jöjjön Jézus? – tette fel az első kérdést az evangéliumi szakasz kapcsán, majd felelevenítette, hogy a régi házakban vasárnap terítettek Jézusnak is, vagyis a betérő vándornak, aki így ünnepi asztalhoz ülhetett. Milyen jó lenne ilyen közvetlen kapcsolatban lenni Jézussal, nyitott ajtókkal várni otthonainkban! Mi pedig sokszor válaszfalakat emelünk előítéleteinkből, keményszívűek vagyunk.

Jézus aztán sokakat meggyógyított – írja az evangélium. – Engeded-e, hogy meggyógyítson Jézus? – tette fel a következő kérdést az atya. Sokszor érzéketlenek vagyunk, pedig Jézus a lelki fájdalmakat, a bűn fájdalmát is meggyógyítja. Belép az életünkbe, a vele való személyes találkozásban benne van a gyógyulás lehetősége.

Jézus végül elcsendesedik, Istennel beszélget. Van-e időnk az Istennel való kapcsolatra, tudunk-e megállni, magunkba nézni? – szövege a harmadik szakasszal kapcsolatban a kérdés.

A homíliát követően az elhunyt hajléktalan barátaikról emlékeztek meg a résztvevők: akik látogatták őket, és akik ma is osztoznak sorsukban, az utcán élnek, nehéz körülmények között. Ők különösen megrendülten hallgatták a neveket, történeteket, meghalt sorstársaik életének mozaikjait – a megrendülésen túl pedig azzal a reménnyel, hogy életükben és halálukban sem feledkeznek meg róluk azok, akik testvérként tekintenek rájuk, hetente jó szót és ételt visznek nekik Budapest utcáin. És nem feledkezik meg róluk Isten, beleírja nevüket az élet könyvébe.

Hallottunk neveket és történeteket, néhány szóban megelevenedett az emlékezők előtt egy-egy utcán élt ember, szinte láttuk az arcukat. Nevek, arcok, történetek, akikre nem emlékezik a város, amely nap mint nap látta őket, de el vannak rejtve az Úr szívében. Mert Jézus arca ott van a szenvedőkben, megszólít minket, segíteni akar nekünk is, hogy közel kerüljünk hozzá, és együtt, egy tágasabb család tagjaiként élhessünk.

Miközben mécses gyújtottunk az oltár előtt, imádkoztunk mindazokért, akiknek a neve nem hangzott el, de fel van írva a szívünkben és a mennyben. A szentmisét követően a közösség

tagjai a templomban agapéra hívták utcán élő barátaikat.

Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír

EZ AZ ÉN TESTEM

Ma, amikor Tóni atya a felajánláshoz" készülődött "és ezt hallottuk: vegyétek és egyetek ebből mindnyájan, ez az én testem...." Szinte magam előtt láttam az egész jelenetet. Arra gondoltam, vajon mit szoltak a tanítványok az utolsó vacsorán, amikor Jézus azt mondta a kenyérre: ez az én testem.

Mi lehetett a fejükben, mit gondolhattak? Hát nagyon furcsa kijelentés. Egy darab kenyérre azt mondani, hogy az egy ember teste? Biztos nem tudtak ezzel mit kezdeni, talán még bolondnak is nézték. És a kehelyben lévő bor az Ő vére? Hogy is van ez? Ráadásul azt is mondja, hogy értük(értünk) adja oda.

Megjelent a szemeim előtt a Passió című film, ahol élethű ábrázolása látható mindennek a törtézésnek. Krisztus meggyötört teste és a számtalan helyen kicsorduló vér látványa.

Nekünk" könnyű",mert már megtörténtek a dolgok,tudjuk a folytatást és láttuk a filmet. Könnyű hinnünk.

De valóban? Tényleg elhisszük arról a kis ostyáról, hogy az a Krisztus teste? Hogy képes valaki ennyire szeretni, hogy a testét és a vérét odaadja értünk?

Tényleg hit kell ehhez, mert ésszel felfogni nem lehet. Nekem kicsordultak a könnyeim ezt végiggondolva.

Mennyire vagyunk ennek tudatában, amikor az áldozáshoz készülődünk? Vagy csak rutinból állunk be a sorba? Elhisszük-e, hogy ez a kenyér "gyógyszer" a testünknek és a lelkünknek? És általa valóban életet kapunk.

Vajon tudjuk-e mennyire nem vagyunk méltóak arra, hogy ezt a kenyeret befogadjuk. Csak az Isten hatalmas szeretete és kegyelme által tehetjük ezt meg. Úgy éreztem ezt meg kell osszam Veletek.

Mennyei Atyám! Hiszem, hogy nem a véletlen műve, hogy Jézus meghalt értünk. Hálát adok neked azért a szeretetért, amellyel képes vagy minket bűnös gyermekeidet szeretni és hogy ennyire kiszolgáltatód magad nekünk. Kérlek bocsájtss meg, ha nem méltó módon, csak megszokásból tekintünk áldozatodra és nem tisztelünk, nem imádunk Téged. Kérem Szentlelked által világosíts meg minket, hogy mindig alázattal tudjunk a szentáldozáshoz járulni. Ámen. *Landesz Rita*